

En prædiken om dåben

af Maria Louise Odgaard Møller

PRÆDIKEN TIL 17. SØNDAG EFTER TRINITATIS, II

Tre små amuletter kan ændre danmarkshistorien, lød en overskrift i avisen for nogle dage siden. Det lyder umiddelbart vildt, at tre bittesmå amuletter skulle kunne ændre hele danmarkshistorien – altså alt det vi tror vi ved om vores fædreland. Og gad vide, hvad det så er, de ændrer? Får vi nu ny, hidtil ukendt viden om Leonora Christina og Corfitz Ulfeldt på Hammershus? Kan amuletterne fortælle nyt om kanslergadeforliget? Eller kan de vise, at der var snyd indblandet ved afstemningen om EU i 1992?

Nej – de tre små amuletter har hverken noget med Hammershus, kanslergadeforliget eller EU at gøre. Til gengæld kan de vise, at Danmarks dåbsattest, som vi kalder indskriften på Jellingestenen, måske slet ikke er sand. På Jellingestenen står der som bekendt, at Harald Blåtand var den konge, der gjorde danerne kristne omkring år 960 eller 965. Men nu har fundet af de tre små amuletter med hver et lille, tydeligt kors på, vist, at der med stor sandsynlighed var kristne mennesker i Danmark helt op til 150 år tidligere. De arkæologer, der har fundet de tre amuletter under en udgravning i Ribe, fandt desuden også rester af et værkstedgulv samt selve den form, som amuletterne er støbt i. Et ret vildt fund, synes jeg. Tænk, at der allerede i begyndelsen af år 800 har været mennesker i Danmark, der er gået hen til et værksted i deres by og bedt om at få støbt en amulet med et kors i. Korset, der – som vi hørte det før ved barnedåben – er et vidnesbyrd om, at man hører til hos den korsfæstede Herre Jesus Kristus. Og tænk, at der var mennesker i Danmark, der bekendte sig til Kristus helt op mod 150 år før Harald Blåtand proklamatorisk valgte at tage æren for at have kristnet Danmark. Betyder fundet af amuletterne så, at Danmark var et kristent land før Harald Blåtand bekendtgjorde, at det var det, vi var? Hvornår og hvordan bliver et land kristent? Hvornår og hvordan bliver et menneske kristent? Og hvad vil det overhovedet sige at være kristen?

Evangeliet til i dag fortæller os, at der først og fremmest skal et kald til. Tolderen Levi hørte nogen kalde en dag, da han som sædvanligt sad ved toldboden og krævede penge ind. Han arbejdede for den romerske besættelsesmagt, og som om det ikke var slemt nok at kræve penge ind for besættelsesmagten, så stak han af og til også en god slat penge til side til sig selv. Det er derfor, tolderne er så uglesete i evangelierne.

En dag, da Levi sidder der ved sin toldbod, kommer Jesus gående forbi. Nærmest i forbifarten ser han på Levi og siger til ham: Følg mig! Og uden at udbede sig nogen betænkningstid eller overhovedet at spørge Jesus, hvem han i grunden er, så rejser Levi

sig, forlader alt det velkendte, giver slip på sin optagethed af at tælle penge og rage til sig, og følger Jesus.

Hvorfor i alverden gør han det? Hvad var det mon, han hørte i det kald? Fornemmede han, at livet rummer en ganske anden sandhed end det at være helt opslugt af penge og få sit på det tørre, sådan rent materielt? Vi ved det ikke. Vi kan blot af fortællingen forstå, at han har fået et tilbud, han ikke kan afslå: Han slår følge med Guds søn, sådan uden videre. Uden at blinke eller løfte et øjenbryn.

Og på en måde minder det om de svar, jeg får, når jeg ved dåbssamtaler spørger forældre, hvorfor de i grunden gerne vil have deres barn døbt. Jeg understreger altid, at jeg ikke stiller spørgsmålet som en slags eksamen, hvor de kan svare rigtigt eller forkert, men ud af nysgerrighed. Langt de fleste fortæller, at de har svært ved at sætte præcise ord på, hvorfor de gerne vil have deres barn døbt. Men det føles rigtigt. De vil også gerne føre traditionen videre, for de er selv døbt og konfirmeret. De vil gerne give noget videre – noget, som de ikke kan sætte præcise ord på hvad er, men som de alligevel fornemmer er meget vigtigt og dyrebart. Dåben er at gøre noget godt for sit barn, mener de. Måske kan man sige, at de fornemmer det som en form for kald. Her er noget, de skal gøre – som Levi – men uden egentlig at spørge så meget til det og uden at være nødt til at komme med fine, forkromede forklaringer.

Og måske var det den samme følelse eller fornemmelse, der greb Levi, da Jesus bad ham følge med. Det var simpelthen det rigtige at gøre. Det føltes som at få del i noget godt og vigtigt og dyrebart. Som noget, der kunne ændre hans liv, give det en helt anden retning – også selvom han ikke vidste, præcis hvor de skulle hen. Men han fornemmede noget nyt og godt, noget sandt og smukt i horisonten.

Og sådan er det også med dåben. De tre håndfulde vand kan ændre et menneskes liv, skrive dets historie om – ligesom de tre små amuletter har skrevet danmarkshistorien om. At blive døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn med vand og med Ånd, det er at få et nyt liv. Det er altid at have udsigt til noget nyt og stort, noget smukt og godt i horisonten. Fordi man nu hører til i Guds store fortælling. Og den fortælling ender altid godt. Hvad end, der måtte hænde dåbsbarnet i hendes forhåbentlig lange liv, der nu ligger åbent foran hende, så ved hun og hendes familie efter hendes dåb i dag i hvert fald så meget, at det ender godt. Det ender hos Gud, ligesom det i dag er begyndt hos Gud. Gud er nu med hende og han vil, med salmistens ord, som vi hørte for lidt siden, trække hende op af undergangens grav, når det bliver nødvendigt. Han vil sætte hendes fod på klippen, han vil lægge hende lovsange i munden, og hun kan for altid trygt søge sin tilflugt hos Gud.

Ligesom Levi. Levi gik *all in* på den forandring, det kan være i et menneskes liv, at der bliver kaldt på én af selveste Gud. Levi lod alt det gamle bag sig og vendte sig 100 procent mod det nye.

For vi andre er det ikke altid lige så let. Også derfor giver det mening, at langt de fleste af os er blevet døbt som spæde. Så vi har et helt liv til at udforske og finde ud af, hvordan vi kan vende os mod alt det nye, gode, sande og smukke som findes dér, hvor vi følger Kristus. De færreste af os gør det i én uafbrudt bevægelse. De fleste af os tager to skridt frem og et tilbage. Måske tvivler vi. Måske glemmer vi at komme her i kirken og høre, hvad det egentlig kan betyde for vores liv at høre til hos Gud og slå følgeskab med hans søn. Måske kommer vi alt for let til at vende os mod alt muligt andet her i verden, der synes fornuftigt eller attraktivt.

Uanset hvor vi vender os hen, hvor meget vi tvivler eller hvor tit vi glemmer at skønne på vores dåb, så står Guds kalden på os ved magt. Hver dag, hvert øjeblik får vi givet en ny mulighed for at rejse os og følge ham. Guds ord til os står altid ved magt, også når vi svigter.

Gud kalder på os, og i dåben kalder han os ved navn. Altid hører vi til hos ham. Vi har intet at frygte. Derfor kan vi nu i dag bryde ud i lovsange og være ham taknemmelig. Amen.